

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Кюстендил, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска в присъствието на прокурора Ангел Василиев Байрактарски (ОП-Кюстендил) като разгледа докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно частно наказателно дело № 20211500600455 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXII НПК- “Производство пред въззивната инстанция за проверка на определенията и разпорежданията” вр. глава XXI НПК „Въззивно производство”- чл. 341, ал.1 НПК вр. чл. 306, ал.1, т.1 НПК вр. чл.425, ал.1, т.-1 НПК.

Делото е образувано по частен протест на А.С.- прокурор в Районна прокуратура- Кюстендил- ТО Дупница срещу протоколно определение №162/15.07.2021 г. на Дупнишкия районен съд по ЧНД № 560/21 г. на ДнРС, с което на подс. Р. А М. е определен първоначален режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в размер на 1 година по НОХД № 590/2019 г. на ДнРС- „общ“. В протеста се изтъкват доводи, че приложимата спрямо М. разпоредба е тази на чл.57, ал.1, т.2, б.“В“ ЗИНЗС и че присъдата следва да се изтърпи при първоначален режим „строг“ на основание на тази разпоредба. Иска се изменение на определението на ДнРС и определяне на първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието по посочената присъда.

Окръжна прокуратура Кюстендил чрез своя представител изразява становище, че протестът е основателен и следва да бъде уважен, като се определи първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието ЛС в размер на 1 година по НОХД № 590/19 г. на ДнРС.

Защитникът на осъдения М.- адв. А.А пледира за приложение на разп. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС. Сочи, че въпреки наличието на формалните предпоставки по чл.57, ал.1, т.2 ЗИНЗС, осъденият не представлява лице с висока степен на обществена опасност, поради което спрямо същия следва да се приложи разп. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС.

Осъденият Р. А М. моли протеста на РП да се остави без уважение и да се потвърди определението на ДнРС.

КНОС, в настоящия съдебен състав счита, че частния протест е допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 342, ал.1 НПК от надлежна страна. Разгледан по същество, същият е неоснователен пор следните съображения:

По отношение на М. е била постановена присъда по НОХД № 125/19 г. на БЛРС-ЛС в размер на 18 месеца, чието изтърпяване е отложено по реда на чл.66 от НК с изпитателен срок от 3 години за престъпление по чл.195, ал.1, т.5 и т.7 НК вр. чл.28, ал.1 НК. Присъдата е в сила от 07.03.2019 г.

С присъда №83/18.11.2019 г. по НОХД № 590/19 г. на ДнРС М. е осъден на ЛС в размер на 1 година и глоба в размер на 500 лева за престъпление по чл.343б, ал.3 НК при първоначален режим „общ“. Приложена е и разп. на чл.68, ал.1 НК, като е приведена в изпълнение присъдата по НОХД № 125/19 г. на БЛРС-ЛС в размер на 18 месеца. Съдът е определил и тя да бъде изтърпяна при първоначален режим „общ“, като е посочил, че деецът е с ниска степен на обществена опасност, респ. ДнРС е обосновал приложение на разп. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС.

По жалба на М. присъдата била обект на проверка от КНОС, който с решение № 260046/18.12.2020 г. по ВНОХД № 5/20 г. е потвърдил изцяло присъдата на ДнРС.

По искане на Главния прокурор по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК, САС е допуснал възобновяване на производството с решение №170/26.05.2021 г. по н.д. № 329/21 г. Изтъкнати са доводи за липса на мотиви на присъдата на ДнРС в частта за приложението на чл.57, ал.3 НПК. САС е допуснал възобновяване на присъда № 83/18.11.2019 г. на ДнРС в частта, в която е определен първоначален режим на изтърпяване на наказанието „общ“, както и на решението на КОС в частта в, която е потвърдена присъдата в тази й част.

С атакуваното определение ДнРС е приел следното: По делото са налице негативни характеристични данни, които определят М. като лице с висока степен на обществена опасност и изискват строг режим на определяне на наказанията. От друга страна пък доколкото били ангажирани допълнително доказателства, сочещи, че същият не бил с висока степен на обществена опасност, то спрямо същия била налице разп. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС, сочеща на необходимост от „общ“ режим на наказанията. Най- важният аргумент за определяне на този режим била невъзможността ДнРС за влоши положението на М., тъй като съдебното производство пред ОС (по ВНОХД №5/20г.) било инициатирано по негова

жалба

Атакуваното определение на ДнРС е правилно като краен резултат, но мотивите на този съд са вътрешно противоречиви- приема се от една страна, че лицето е с висока степен на обществена опасност, от друга- че е с ниска такава и че все пак общ режим се определя поради забраната за reformation in rebus. Това обстоятелство налага корекция на същите:

Наказанието по НОХД № 125/19 г. на БлРС- ЛС е в размер на 18 месеца, а по НОХД № 590/19 г. на ДнРС , активизирано по реда на чл.68 от НК- в размер на 1 година. Доколкото сборът на двете наказания надхвърля 2 години, то режимът на изтърпяване на наказанието следва да е „строг“ съгласно чл.57, ал.1, т.2 ЗИНЗС.

Нормата на чл.57, ал.3 ЗИНЗС предвижда изключение от тези случаи, когато осъденият не е с висока степен на обществена опасност. На преценка следователно подлежи това обстоятелство.

Преди постановяване на настоящите две присъди М. е бил осъждан два пъти, като има налагани наказания „обществено порицание“ и „пробация“ за престъпления по чл.346 и чл.194 от НК, все извършени като непълнолетен.

По настоящите НОХД № 125/19 г. на БлРС- е осъден за престъпление по чл.195НК, а по НОХД № 590/19 г. на ДнРС- по чл.343б, ал.3 НК. Към датата на тези деяния е бил 20-21 годишен.

Пред ДнРС са представени три характеристични справки, от които се установява, че М. не е конфликтен, че е внимателен и учтив гражданин, произхожда от уважавано семейство, и хората от кръга на неговите познати са останали изненадани от факта, че изтърпява ефективна присъда. Бил е завършил средното си образование, като не се е явил на задължителните матури. Упражнявал е обществено полезен труд преди влизането си в затвора. Бил е активна част от общността на Християнски център „Антиохия“, в който му е била оказвана морална и духовна подкрепа и в който център е намерил необходимата здрава среда от млади хора, към които се е приобщил.

Тези обстоятелства сочат, че независимо от съдебното минало на М., същият не е лице с висока степен на обществена опасност. Първите две престъпления са извършени като непълнолетен, респ. по едно от тях е налице реабилитация по право, а другото е изтърпяно. Видно от представените характеристични справки е, че те са резултат от младежки увлечения и нездрава среда, която е напусната от страна на М., като за целта му е била оказана подкрепа от религиозната общност, към която принадлежи и от семейството му. Към същата тази общност М. е имал активно положително отношение и е осъществявал активна дейност, респ. има подкрепяща среда. За другите две престъпления са му наложени съответните наказания, които се търпят в момента. От друга страна, видно от данните от затворническата администрация е, че същият в условията на изолация има дължимото

поведение, има желание да работи, тестван е за употреба на наркотични вещества с отрицателен резултат, има едно наложено дисциплинарно наказание. Тези обстоятелства, преценени в съвкупност също не водят до изводи за висока степен на обществена опасност на М., а сочат с оглед и на младата му възраст за колебливо поведение, което е нормално въпреки първоначалното му поставяне в условия на изолация. Целта на наказателната репресия в крайна сметка е да се превъзпита дееца, а не да се поставя в условията на тежки ограничения, особено когато в случая същият има потенциал и ресурси за адаптация в обществото. Отделен е въпроса, че към настоящия момент М. е изтърпял част от наложеното наказание и сбора на двете наказания към момента на произнасянето е извън срока по чл.57, ал.1, т.2, б. „В“ ЗИНЗС.

Всички тези обстоятелства обосновават извода, че М. е лице с ниска степен на обществена опасност, респ. режима на изтърпяване на наказанията му следва да се определи при усл. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС.

КНОС не споделя доводите в протеста на КнРП (както и на ДнРС) за необходимостта за отчитане като негативна данна наличието на многобройни наказания по ЗДП. Това обстоятелство би било отчетено в едно евентуално производство за престъпления против транспорта, каквото в случая не е налице. То би имало значение при преценка на наличието на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства при налагане на конкретно наказание за конкретно престъпление. Наличието на административни наказания, нямащи отношение към вида на престъпленията, за които М. е осъден, не следва да се интерпретират като факт, свързан със степента на обществена опасност на дееца и в този аспект посочените доводи се отхвърлят от настоящата инстанция като несъстоятелни.

Доводите на ДнРС, свързани със забраната за влошаване положението на М., в принципен план са правилни, но са неотносими към конкретния случай. Ограничението *reformatio in reus* не означава забрана за въззивната инстанция да провери присъдата и в необжалваната част, но препятства намесата ѝ, когато тя би довела до влошаване на положението на подсъдимия, без наличие на съответни жалба или протест. Предназначението ѝ е да послужи като гаранция за свободно упражняване на правото на жалба на подсъдимия, без опасност от утежняване на неговото положение като обжалвала страна. Забраната е приложима по отношение на невлезлите в сила съдебни актове, но не и по отношение на тези, които са непроверени по касационен ред или са отменени по реда на извънредните способи за проверка на влезли в сила присъди. Актовете на ДнРС и на КНОС са отменени по реда на възобновяването по чл.422 от НПК, който е извънреден (изключителен) способ за проверка влезлите в сила присъди. В хипотезата, при която производството по възобновяване е образувано по искане на прокуратурата (а не по искане на самия подсъдим), постановена е отмяна и делото е върнато за ново разглеждане, т.е. възстановена е висиящността на наказателното производство, респ. е налице отмяна на влезлите в сила актовете на съдилищата, тази забрана е неприложима. В този аспект е недопустимо да се преценява дали в производството пред окръжния съд е имало протест,

след като този акт, ведно с първоинстанционния такъв, са били отменен в тези им части по искане на прокуратурата по реда на възобновяването на основание чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.425, ал.1, т.1 НПК.

По тези съображения и с посочената корекция на мотивите на ДнРС, атакуваното определение се явява правилно като краен резултат, поради което законосъобразно спрямо М. е била приложена разп. на чл.57, ал.3 ЗИНЗС, респ. е определен „общ“ режим на изтърпяване на наказанията.

По тези съображения и на осн.чл.345, ал.1-3, вр.чл.341, ал.2, вр.чл. 334, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.306, ал.1 и 3 НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 162 на Дупнишкия районен съд от 15.07.2021 г. по ЧНД № 560/2021 г. по описа на ДнРС.

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от настоящето решение да се изпрати на КнРП- ТО Дупница и на осъдения М. чрез Началника на Затвора – Бобов дол.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____